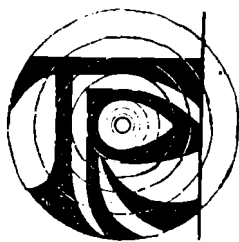

pătam, prin el, asupra piesei. Căci personajele care s-au perindat — realist — prin mica frizerie se redimensionează acum, retrospectiv, în purtătoarele unei umanități simbolice. Frizerul exprimă demnitatea omului simplu. Profesoara e purtătoarea unei concepții de viață pragmatice, specifică unei bune părți a intelectualității americane. Fiul poartă în sine promisiunea unei vieți mai bune. Tatăl, care se întoarce pînă la urmă în sinul familiei, simbolizează o lume în derută, dar capabilă încă de recuperare morală. Scriitorul simbolizează, la rîndu-i înțelegerea și iubirea pe care omul superior trebuie să le nutrească pentru semenii săi. Au interpretat, cu adîncă înțelegere pentru rolurile lor, Tricy Abramovici (Profesoara), Ștefan Sileanu (Tatăl), Dan Purec (Fiul) și Nicolae Iliescu (Scriitorul), care a realizat cu sobrietate și finețe un personaj ce participă mai mult prin tăceri decît prin cuvinte la această revelatoare poveste despre puterea omului de a spera.

Constantin RADU-MARIA

Răzlețe

● Dramă psihologică bine încheiată, de adîncime a introspecției, *Cu cărțile pe față*, difuzată recent în premieră radiofonică (traducere: Odette Mărgăritescu Lungu și Alexandru D. Lungu), ne oferă posibilitatea întîlnirii cu opera unui dramaturg contemporan spaniol prețuit de spectatorii români, dar încă insuficient cunoscut: Antonio Buero Vallejo. Schiță a istoriei unei familii, piesa figurează de fapt istoria unor eșecuri în care vinovățiile se împletesc dureros, în care ispășirile durează o viață, entuziasmele sînt retezate brutal de neputință sau neînțelegere, în care speranțele, dorința de înălțare sufletească sînt sau strîmb croite, sau greșit conduse, astfel încît poartă în ele propria distrugere. Un text „de cameră” cu rezonanțe mai largi însă, dramă „de interior” la prima vedere, dar cu legături puternice în lumea din afara celor patru pereți.

O montare sobră, gravă, cu accente bine alese și exact distribuite, evitînd cu finețe melodrama (regizor: Silviu Jicman), a pus în evidență contribuția actricești de remarcabilă ținută: Gina Patrichi, Victor Rebengiuc, Gheorghe Cozorici, Florin Călinescu.

● *Pasărea își caută cuibul* de Iristache Popescu se înscrie, tematic, între piesele de actualitate, chiar de pronunțată actualitate, ideea pe care o propune fiind aceea — atît de importantă azi pentru viața noastră — a reîntoarcerii la sat a oamenilor satului. Și totuși e greu, e inexact să spunem despre textul lui Iristache Popescu că e actual, această calitate rezumîndu-se, din păcate, la enunțarea temei. Traducerea bunelor intenții în operă dramatică suferă de o supărătoare neîndemînare, de schematism, de stăruitoare lipsă de adevăr al vieții și adevăr artistic. „Bunii” și „răii” (urgent converțiți și aceștia la calea cea dreaptă, ori măcar la acceptarea ei) sînt la fel de artificiali, la fel de rigid construiți, de neconvingători. Pentru însuflețirea acestor prezențe inconsistente, regizorul Dan Puican a fost bine inspirat apelînd la o echipă actricească de calitate, capabilă să valorifice orice „sunet just”, fiecare inflexiune de autenticitate. Cu precizarea că misiunea lor a fost mai mult dificilă decît victorioasă, vom nota, dintre interpreți, pe Mircea Albulescu, Florin Zamfirescu, Dana Dogaru, Margareta Pogonat, Mihai Mereuță, Virgil Ogășanu ș.a.

● După o bună montare radiofonică a piesei *Lungul drum al zilei către noapte*, am avut prilejul de a asculta un alt text important al lui Eugene O'Neill — *Anna Christie* (traducere — Elena Galaction, adaptare radiofonică — Leonard Efremov). Regia a aparținut și de această dată lui Cristian Munteanu, definindu-se prin rigoarea lecturii, prin preocuparea permanentă de fidelitate față de timbrul specific al operei dramatice. Au supărat, totuși, o anume tentație a exteriorizării, unele inflexiuni retorice. Bine slujită actricește, montarea a propus o distribuție omogenă, din care au făcut parte: Violeta Andrei (o Anna Christie de tensionată încărcătură emoțională), Costel Constantin (autor al unui personaj definit cu reală forță a expresiei), Ion Marinescu (prezență pregnantă, armonizînd semnificativ trăsături contradictorii), Dorina Lazăr (interpreta unui rol de mai mică întindere, rezolvat însă cu mult adevăr omenesc) ș.a.

Cristina DUMITRESCU